

забравяй баба Цоцолана. Нека и тя дойде. Тукъ ще бжде още леля Станислава. Тя ще ми помага. Ще поднася чая.“ — „Бива, мамо, бива, — извикахъ зарадвавъ. — Но недей забравя, че нашата баба саманеотива. Трѣбва да покания и мойта дружина“. Съгласи се мама... И сега щомъ рече леля Станислава, че не съмъ познавалъ магнитната сила, азъ решихъ веднага какво да направя.

Поговорихъ съ Дана. Тя много доволна остана отъ плана. Насърчихъ се. Тозчасъ ра-

бота подхванахъ. Дебнешкомъ измъкнахъ силнитѣ магнити. Въ гоотната отидохъ. На срѣдната лампа окачихъ и тритѣ. Позакрихъ ги малко да се не познаватъ. После поразмѣстихъ маси и столове, та подъ тая лампа

леля да минава, когато закуски и чая подава.

Гоститѣ дойдоха. Гощавката почна. Леля Станислава съ подносникъ въ ржцетѣ подъ лампата мина. Чу се звънъ и трѣ-

съкъ и ужасенъ крѣсъкъ. Вилници, ножове нагоре летѣха, потритѣ магнита купомъ се лепѣха. Въ смѣхъ веселъ избухна моята дружина. Гоститѣ разбраха какво съмъ направилъ. И тѣ се разсмѣха. Само леля още стоеше вцепена, та азъ ѝ извикахъ:

— Съвземи се вече, о леличко

мила! И не казвай нивга, че Данчо не знае, що може да стори магнитната сила!

Поздравъ най-сърдеченъ, драги ми Смѣхурко!

Твой приятель вѣченъ:

Патиланчо Данчо

